

ת"פ 57063/08/20 - מדינת ישראל נגד עודד גז

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 57063-08-20 מדינת ישראל נ' גזית
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עודד גז

הנאשם

בשם המאשימה: עוה"ד יסמין נוי ונעמה לסרי

בשם הנאשם: עו"ד ניצן ביילין

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **התחזות כאדם אחר במטרה להונות**, לפי סעיף 441 רישא לחוק; **שימוש במסך מזויף**, לפי סעיף 8(א)(2) לחוק הדרכונים, תשי"ב-1952.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי היה הנאשם מצוי בעיצומו של הליך גירושין, שהתנהל בבית הדין הרבני האזורי בפתח תקוה. בתאריך 28.12.2015 הורה בית הדין הרבני על עיכוב יציאת הנאשם מהארץ עד ליום 30.12.2016 (להלן: ההוראה החוקית), בין היתר נוכח סירובו של הנאשם לתת גט לבת זוגו ג' (להלן: האישה או ג'). לאחר מתן הצו, פנה הנאשם לגורם שאינו ידוע, ממנו קיבל, בתמורה לסכום של 20,000 ₪, דרכון מזויף, בו הופיעו פרטיו של אדם אחר לצד תמונת הנאשם. ביום 20.4.2016 הגיע הנאשם לנמל התעופה בן גוריון כשהוא מחופש לאדם בעל חזות חרדית ובידו הדרכון המזויף, הציג לבקר הגבול את הדרכון המזויף ויצא מישראל בטיסה להונגריה, זאת על אף קיומה של ההוראה החוקית. בתאריך 4.8.2016 הוגשה בקשה להסגרתו של הנאשם לארץ, אולם הליך ההסגרה לא צלח. בחלוף כמעט 4 שנים מיום עזיבתו את הארץ, ומשסבר כי חלפה המניעה לחזרתו, חזר הנאשם ביום 4.2.2020 לארץ בטיסה ממדריד, אז נעצר.

3. הנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום וחומרי חקירה מתוך תיק החקירה הוגשו בהסכמת הצדדים. הנאשם

מיקד טענותיו בשני טיעונים משפטיים מרכזיים: האחד, החלטת בית הדין הרבני מיום 18.6.2018 לפיה נישואי הנאשם לבת זוגו בטלים, משמעותה ביטול כל צו שניתן בהתאם להנחה המוטעית שבני הזוג היו נשואים, ולפיכך אין לצווים אלו כל השלכה חוקית. השני, טענת "צורך", המתמקדת בטענת הנאשם לאיומים שהופנו כלפיו במהלך הדיון על ידי בית הדין הרבני בפגיעה "חמורה ומוחשית בעניין חירותו", באופן שאילץ אותו לעזוב את הארץ "בכל דרך אפשרית", לרבות בדרך של זיוף דרכון והתחזות לאדם אחר.

נפנה עתה לבחון את טענות הנאשם.

הטענה לבטלות הנישואין והשפעת החלטת בית הדין הרבני על צווים שהוצאו על ידו

4. הנאשם לא חלק על כך שצו עיכוב היציאה מהארץ ניתן בסמכות, אולם לשיטתו גם אם ידע שהוא מבצע עבירה בזמן אמת, הרי שלאחר שהנישואין בוטלו, יש להחלטה "תחולה רטרואקטיבית", שמשמעותה שצו עיכוב היציאה מהארץ הוצא כשהוא נעדר כל יסוד משפטי.

טענה זו יש לדחות מכל וכל.

5. מקרהו של הנאשם הוא מקרה ייחודי בו החליט בית הדין הרבני בצעד חריג ונדיר ביותר כי נישואי בני הזוג בטלים (ת/3). פסק הדין של בית הדין הרבני, שניתן ביום 18.6.2018, קצר ביותר, בהינתן שנימוקיו נאסרו לפרסום, וכלל את שני המשפטים האופרטיביים הבאים: "נישואי המבקשת עם המשיב בטלים והמבקשת רשאית להינשא לאחר"; "פסק דין זה כמוהו כתעודת גירושין ויש לשנות את מעמדה של המבקשת בהתאם". מאמרות אלו של בית הדין הרבני מבקש כעת הנאשם להיבנות ולקבוע כי צווים שניתנו במהלך הליך הגירושין בטלים ומבוטלים. עוד בטרם אדרש לטענה, אציין שדינה להידחות ולו מן הטעם שנוסח ההחלטה אינו מלמד על כך שבני הזוג לא הוגדרו כנשואים במהלך התקופה שקדמה למתן פסק הדין. נהפוך הוא. מנוסח פסק הדין עולה שתוקפה של החלטה זו מכאן ולהבא, כפי שניתן ללמוד מהקביעה לפיה יש לראות בפסק הדין כ"תעודת גירושין", המלמדת על כך שעד שניתנה היו בני הזוג במעמד של בעל ואישה.

6. ואולם, ככל שהיו לנאשם ספקות אשר למעמדו, הרי שכחודש לאחר שניתן פסק הדין, ניתנה ביום 16.7.2018 החלטה נוספת מטעם בית הדין הרבני, בעקבות בקשתה של ג' להבהיר את סמכויות בית הדין בנוגע ליתר העניינים שנכרכו לתיק הגירושין. במסגרת החלטה מפורטת זו, המשתרעת על פני 5 עמודים, קבע בית הדין, בין היתר, את הדברים הבאים, שלאור חשיבותם אביאם כלשונם:

"כאן המקום להבהיר, כי יש להבחין הבחנה ברורה בין המישור ההלכתי, שבמסגרתו הביא בית הדין לפתרון בעיית עגינותה של האישה בפסק דין הקובע כי 'הלכתית' נישואי הצדדים בטלים מעיקרם, לבין המישור המשפטי האזרחי המתנהל בבית הדין הרבני, על פי חוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), תשי"ג-1953, בהליך תביעת הגירושין של האישה כנגד האיש בבית הדין הרבני. מבחינה

משפטית-אזרחית, האשה הגישה בשנת 2014 תביעה לגירושין כדין אל בית הדין הרבני, אשר בה בקשה למעשה 'לשחרר' אותה מקשר נישואיה עם האיש, ואשר נכון לאותה עת קודם פסיקת בית הדין הרבני מיום 18.6.2018, היו במעמד של בעל ואישה." (ההדגשות הוספו - ע.מ)

ואם לא די בכך, הרי שבית הדין הבהיר לנאשם את מצבו המשפטי גם בדרך אחרת, בצינו מפורשות שרק כאשר תביעת גירושין נדחית, "נפל העיקר ועמו נופל גם הטפל", כלומר - שיתר העניינים שהיו כרוכים עם תביעת הגירושין מתבטלים [סעיף 3 חוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), תשי"ג-1953; בג"ץ 661/77 מנדל הבר נ' בית הדין הרבני גדול לערעורים (20.9.1978)]. ואולם, במקרה שלפנינו תביעת הגירושין של האשה התקבלה, הנאשם חויב לגרש את אשתו, ואת הסעד של ביטול הנישואין מבית הדין קיבלה האשה אך בשל עגינותה. לאור זאת שב בית הדין והבהיר לנאשם ש"החלטותיו בתיק בכל כלל התביעות הנכרכות בענייני הצדדים הינן עומדות בתוקפן וממשיכות להיות בסמכות בית הדין...". הנה כי כן, בית הדין הבהיר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שעובר לפסק דינו היו בני הזוג נשואים, ומכאן שכל טענה אחרת הנטענת עתה, לפיה בית הדין קבע שבני הזוג לא היו נשואים מעולם, היא טענה שאינה מתיישבת עם לשון פסק הדין.

7. להשלמת התמונה אציין שספק בעיניי עד כמה מאמין הנאשם עצמו לטיעוניו שלו. ובמה דברים אמורים? גם לאחר שהתקבלה החלטת בית הדין הרבני בדבר התרת הנישואין, מצא הנאשם לפנות ביום 8.7.2018 לבית הדין הרבני ממקום מגוריו בחו"ל, בבקשה מטעמו לבטל את הצווים שהוצאו נגדו, המונעים ממנו לקבל רישיון נהיגה ולפתוח חשבון בנק (ת/6). כלומר, על אף ההחלטה בדבר ביטול נישואי בני הזוג, ידע הנאשם שצווים שהוצאו על ידי בית הדין הרבני עומדים בעינם ואינם פוקעים מעליהם. ואם לא די בכך, הרי שהחלטת בית הדין הרבני שלא להידרש לבקשת הנאשם, תוך מתן הוראה מפורשת למזכירות בית הדין "שלא לקבל בקשות יותר מהאיש כל זמן שאינו ציית דינא", הבהירה לו באופן הברור ביותר שחרף ההחלטה שניתנה בנוגע לביטול נישואי בני הזוג, מצבו המשפטי, בכל הנוגע לתוקפם של צווים שניתנו עד כה, לא השתנה.

8. בהשלמת טיעון מיום 23.11.2021 חזרה ההגנה על הטיעון לפיו להחלטה בדבר ביטול הנישואין מעיקרם "השלכות משפטיות גם לאחר וגם צופות פני עתיד", כאשר כחלק מאותן השלכות "צווים שהוצאו במסגרת ההליך שהתברר שלא היה נדרש בדיעבד הם בטלים כמו גם כל ההליך עצמו". עוד נטען, שעצם קביעת בית הדין הרבני כי הצווים שהוצאו תחת ידיו ממשיכים לחול "אינה הופכת את ההחלטה הזאת לבעלת השפעה כאן בבית המשפט הפלילי" (עמ' 23-24). טענה זו אין בידי לקבל, זאת מן הטעם הפשוט שאין זה מתפקידו של בית המשפט הדן בתיק הפלילי להתחקות אחר טיבם של צווים שהוצאו על ידי ערכאה שיפוטית אחרת, במקרה זה ערכאה מקבילה, בדרך של תקיפה עקיפה, כאשר הנאשם עצמו לא טרח לתקוף את החלטת בית הדין בדרך של תקיפה ישירה ולהשיג עליה. יוזכר שהנאשם שהה בארץ פרק זמן של כמעט ארבעה חודשים מיום הוצאת הצו ועד ליום עזיבתו את הארץ, כאשר בפרק זמן זה לא נטען שניסה לפנות לערכאות המתאימות לצורך שינוי ההחלטה. גם בעת שהותו בחו"ל לא נקט הנאשם באמצעים משפטיים כלשהם במטרה לבטל את הצו, זאת על אף שנקט בהליכים משפטיים אחרים, בין היתר במטרה לבטל הגבלות אחרות שהוטלו עליו (ת/6).

9. למעשה, מנסה עתה הנאשם לתקוף במסגרת ההליך הפלילי המתנהל נגדו החלטה שיפוטית קודמת (צו עיכוב

היציאה מהארץ), כאשר אותה החלטה היא יסוד מיסודות העבירה בגינה הוגש כתב אישום, בדומה, למשל, לתקיפת החלטה מנהלית לפסול רישיון נהיגה במסגרת הליך פלילי שבו מיוחסת עבירה של נהיגה בזמן פסילה [לסוגים נוספים של טענות חוקתיות או מנהליות במסגרת ההליך הפלילי ראו דנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל (15.12.2021), פסקה 21 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן].

במספר החלטות של בית המשפט העליון נקבע כי דרך המלך לתקיפת הוראה חוקית תהא בדרך של תקיפה ישירה של ההחלטה ולא בדרך של תקיפה עקיפה אגב הליך פלילי המתנהל בשל הפרתה, להוציא מקרים חריגים. ברע"פ 4398/98 הראל נ' מדינת ישראל, (10.8.2000), נדון עניינה של מי שנהגה במכונית לאחר שרישיונה נפסל. נגד הנהגת הוגש כתב אישום שייחס לה עבירה של נהיגה בזמן פסילה. להגנתה טענה הנהגת שיש לזכותה מהאישום הפלילי שכן צו הפסילה בטל מעיקרו, מאחר שהופרה זכות הטיעון שלה. על כך השיב השופט י' זמיר בפסקאות 10-11:

"...בדרך כלל אפשר וראוי לצפות מאדם שנפגע מצו אישי, אם הוא טוען כי הצו בלתי חוקי, שיתקוף את הצו בתקיפה ישירה, כגון בערעור... או בעתירה.

...

"...זאת דרך המלך לביקורת שיפוטית על צו פסילה של רישיון נהיגה: תקיפה ישירה של הצו. ברור שהמחוקק התכוון כי זו תהא הדרך הרגילה שבה ילך בעל רישיון הטוען כי אין הצדקה לפסילת הרישיון. מן הראוי שבעל הרישיון יכבד את כוונת המחוקק, ולא ילך בדרך עקיפה, גם אם היא פתוחה, בהיעדר טעם מיוחד לכך. מכל מקום, מן הראוי שבית-המשפט יעדיף את הדרך הרגילה של תקיפה ישירה, שנקבעה במפורש בחוק, על פני הדרך של תקיפה עקיפה. ואין זה רק משום שזאת היא כוונת המחוקק, אלא גם משום שבדרך-כלל יש יתרונות לתקיפה ישירה של החלטה מנהלית על פני תקיפה עקיפה של ההחלטה... לפיכך המדיניות השיפוטית הראויה היא לעודד ביקורת שיפוטית בדרך של תקיפה ישירה. בהתאם לכך, ראוי שנהג הטוען כי צו הפסילה פגום מטעם זה או אחר, לרבות הפרה של זכות הטיעון, יעלה טענה זאת בדרך של תקיפה ישירה, כפי שנקבע בפקודת התעבורה. ראו רע"פ 1330/91 קדים נ' מדינת ישראל [11].

ראוי להבהיר כי הדרך לתקיפה עקיפה של צו פסילה אינה חסומה. אולם בתקיפה עקיפה של צו פסילה לא ייטה בית-המשפט לבטל את הצו למפרע, אלא אם כן הנסיבות המיוחדות של המקרה, לרבות חומרת הפגם שנפל בצו, מצדיקות את התקיפה העקיפה ואת הנפקות של בטלות למפרע."

10. מעבר לאמור, בטענת ההגנה טמון אף כשל לוגי. מצד אחד מבקש הנאשם להכיר בעובדה שהוא מעולם לא היה נשוי לבת זוגו וכפועל יוצא לקבוע שכל צו המבוסס על הקביעה ההפוכה, ובמקרה זה צו עיכוב היציאה מהארץ, בטל מעיקרו. מצד שני, ככל שהנאשם לא הכיר בבת זוגו כאשתו, לא ברור מדוע עמד בסירובו לתת לה גט משך תקופה של כארבע שנים, תוך שאף "נאלץ", כהגדרתו, לבצע עבירות פליליות חמורות של זיוף דרכון, התחזות ושימוש בזוהו של אדם אחר (טענת ההגנה השנייה) ולעקור את מקום מגוריו אל מחוץ לגבולות ישראל לפרק זמן ממושך. מעבר לאמור, גם ברמה העובדתית, הצהיר ב"כ הנאשם כי במסגרת ההליך שהתנהל בבית הדין הרבני לא הועלתה מטעמו כל טענה בנוגע לבטלות הנישואין מעיקרם.

11. לסיכום נקודה זו - אזכור המובאות מהחלטת בית הדין הרבני מצביעה על כך שהנאשם היה מודע בזמן ביצוע העבירות למעמדו ההלכתי וכפועל יוצא מכך למעמדו המשפטי. הנאשם אינו חולק על כך שידע בזמן אמת כי הוא מבצע עבירות פליליות, לרבות עבירה של הפרת הוראה חוקית, וכפי שפורט לעיל ועוד יורחב בהמשך, הוא אף ניסה להסביר את המניע לביצוע. טענת הנאשם לפיה במועד הוצאת הצו ועד ליום יציאתו מהארץ ושהייתו בחו"ל נישואיו לא היו תקפים אינה מתיישבת, במישור העובדתי, עם החלטות בית הדין הרבני, ויש לדחותה ולו מטעם זה. מעבר לאמור, צווי בית משפט יפים לשעתם ויש לקיימם במועד שניתנו. שעה שאין מחלוקת שצו עיכוב היציאה מהארץ ניתן בסמכות, ומשנמצאו למדים שהוא בעל תוקף חוקי הן לפני החלטת בית הדין בדבר ביטול הנישואין והן לאחריה, מצאתי שעלה בידי המאשימה להוכיח את יסודות העבירה של הפרת הוראה חוקית.

הגנת הצורך

12. סעיף 34א לחוק קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו."

לטענת ההגנה, הנאשם נמלט מהארץ על מנת "לשמור על חירותו" ועל מנת שיתאפשר לו להמשיך ולראות את ילדיו, שכן זה "כל מה שהיה חשוב לנאשם באותה תקופה" (פרוט' עמ' 17 ש' 22). עוד טען הנאשם, שהגנת הצורך קמה ברגע בו הזהיר אותו, ובלשונו של הנאשם "איים עליו",

בית הדין הרבני כי הוא עתיד לשלול את חירותו, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 13.4.2016 (נ/4).

13. בפתח הדברים אומר את הברור מאליו: הגנת הצורך לא נועדה לסייע לאדם להפר צווים של בית המשפט. בכך ניתן היה לסיים את הדיון בנושא ולדחות את הטענה, שמשמעותה היא חתירה תחת שלטון החוק.

14. ואולם, גם אם נבחן, הרבה למעלה מן הדרוש להכרעה בתיק זה, את תנאי הסייג, נמצא למדים שהנאשם כלל אינו עומד בתנאים המצטברים הקבועים בחוק. מהפרוטוקול עולה שאפשרות מעצרו של הנאשם אכן עלתה, זאת בעקבות בקשת ב"כ האישה במהלך הדיון, לאחר שתיארה את סבלה (ש' 108-106). אולם, באותה נשימה ניתן לומר שבית הדין הרבני אמר לנאשם מפורשות שהוא לא שש להכניסו למעצר וכי הדבר "דורש מחשבה" (ש' 206-203). מכאן, שגם בעיניים הסובייקטיביות של הנאשם, קשה לקבל את טענתו לפיה הבין שהוא היה נתון במצב של "סכנה מוחשית לחירותו". גם בדרישת ה"מיידיות" לא עמד הנאשם, בהינתן שברירתו מהארץ תוכננה מראש, ושההכנות לה ארכו זמן רב, בין היתר לצורך זיוף הדרכון. הכנות ותכנון מוקדם אינן מתיישבות עם דרישת הבהילות והדחיפות הנלמדת מהתיבה "מעשה שהיה דרוש באופן מיידי" שהיא אחד מתנאי הסף של הסייג. חשוב מכך, מאסרו של סרבן גט עקב אי ציות לפסק דין שניתן נגדו, הוא צעד חוקי, בו רשאי לנקוט בית הדין הרבני כאמצעי לכפיית הגט ("מאסר כפייה"), זאת

בהתאם לסעיפים 1(א) ו-3 לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), תשנ"ה-1995. בהחלט יתכן שצו עיכוב היציאה מהארץ היה צעד מקדים לקראת הטלת עונש המאסר. מכאן שגם אם סבר הנאשם שהחלטת הגורם השיפוטי המוסמך בדבר מאסרו אינה לרוחו, היה ביכולתו להשיג עליה בהמשך. בהינתן קיומה של אפשרות זו, הייתה ברשות הנאשם "דרך אחרת", להתמודד עם שלילת חירותו הצפויה. למותר לציין שדרך זו, שהיא גם דרך חוקית, עדיפה על הדרך בה בחר הנאשם לנקוט, שהייתה כרוכה בביצוע שלוש עבירות פליליות נפרדות. במלים אחרות, ב"מאזן הערכים" עמו נועדה להתמודד הגנת הצורך, לא עלה בידי הנאשם להצביע על ערך כבד משקל עמו נועדו מעשיו להתמודד, וניתן אף לומר שההיפך הוא הנכון, שכן לא רק שלא הוצג ערך לגיטימי במדרג גבוה יותר, אלא שמה שעמד לנגד עיניו של הנאשם הוא כוונתו להפר צו של בית המשפט שנועד לקדם תכלית שאינה לרוחו.

15. בשולי הדברים מצאתי להתייחס לדופי שהטיל הנאשם בבית הדין הרבני, תוך שב"כ השתמש לא אחת במלים חריפות כדי לתאר את התנהלות ההליכים שהתקיימו בפניו. תחילה יש לציין שמעבר להצהרות אלו, הטענה לא הוכחה. ואולם, גם אם היה נמצא דופי בצעד כזה או אחר שננקט על בית הדין הרבני, לא כל שכן פגם בהחלטה שקיבל במסגרת התיק שהתנהל בפניו, לא ברור כיצד היה הדבר מסייע בידי הנאשם בהליך הפלילי, בהינתן שכל עוד ההחלטה שניתנה לא שונתה על ידי הערכאה המתאימה, הרי שהיא שרירה וקיימת, גם אם היא אינה מוצאת חן בעיני הנאשם. באופן דומה, יש לדחות מכל וכל גם את הטענה לפיה הנאשם היה אנוס מלנקוט בצעד הקיצוני בו נקט לאחר שהבין שאין כל ערכאה משפטית שתקבל את טענותיו. מוכן אני להניח שרבים הם המתדיינים בבתי המשפט השונים ברחבי הארץ שהחלטות שניתנות על ידי שופטים או דיינים אינן לרוחם. ואולם, ככל שסבורים אותם מתדיינים שיש ממש בטענותיהם, גם לאחר שנדחו על ידי הערכאה הדיונית, פתוחה בפניהם הדלת לפנות, בשים לב להוראות החוק בסוג ההליך המתנהל, לערכאות גבוהות יותר ולהשיג על ההחלטה שהתקבלה.

16. לטענת הנאשם, מעשיו היו דרושים "באופן מיידי", וכי נשקפה לו "סכנה מוחשית לפגיעה חמורה בחירותו", כאשר לאור העובדה שהיה מדובר באזהרה של בית הדין הרבני, להבדיל מהחלטה עליה ניתן לערור, לא הייתה לו אפשרות לפעול אלא בדרך בה בחר לפעול. ואולם, באותה נשימה הדגיש הנאשם שלמיטב ידיעתו בזמן אמת, ממילא לא היה כל טעם בפניה לערכאה כלשהי, שכן היה ברור לו שכל פניה כזו תידחה וחירותו תישלל. מהאמור נמצאנו למדים שהנאשם הבין היטב שמצבו המשפטי בכי רע, כי הדין אינו עומד לצדו וכי התנהלותו יכול ותביא למעצרו. ואולם, בתחושות הללו אין די והן אינן מקנות לו את הזכות לנקוט בצעדים הלא חוקיים בהם נקט. שלילת חירותו של אדם היא אכן צעד הפוגע בצורה הקשה ביותר בזכות האדם לחופש ולכבוד, אולם היא עדיין תיחשב חוקית, ככל שהיא ניתנה על ידי גורם מוסמך ובהתאם להוראות החוק, למשל לצורך קידום אינטרס חברתי אחר. הדוגמאות לכך רבות וכוללות בין היתר אינטרס להגן על פרטים אחרים בחברה, חיוב אדם לבצע החלטות שיפוטיות (למשל הליך של ביזיון בית משפט), חיוב אדם להתייבץ להליכים משפטיים בעניינו או לריצוי עונשו, חיוב אדם לשלם קנסות המוטלים עליו וכיו"ב. בכל אותן דוגמאות מתרה לא אחת בית המשפט במהלך הדיון כי אותו מתדיין עתיד להיעצר או להיאסר. כלום יעלה על הדעת שבמקרים כאלו יתאפשר לאותו אזרח לעזוב את הארץ בדרכי ערמה, על אחת כמה וכמה תוך ביצוע עבירות פליליות, בנימוק של חשש ממאסר? דומני שהתשובה לכך ברורה.

17. במטרה להמחיש את תחושת המצוקה בה היה נתון הנאשם לאחר שנאמר לו שהוא עתיד להיעצר, הפנתה ההגנה לכך שאין בנמצא החלטה בה בוטלה החלטת בית דין רבני בנוגע לשלילת חירותו של סרבן גט. לא ברור כיצד טענה זו יכולה לסייע לנאשם, שממילא לא הוכיח שניסה, לכל הפחות, לפנות לערכאה גבוהה יותר. מעבר לאמור, ככל

שהטענה נכונה, היא אך מוכיחה שהנאשם ידע שהדין אינו עומד לימינו.

18. גם הצידוק המעשי שמצא הנאשם לתת למעשיו, והסברו כי פעל בדרך בה פעל למען ילדיו אותם רצה להמשיך לפגוש, מעורר קושי לא מבוטל, שכן לאחר שנמלט מהארץ ושהה מחוץ לגבולות המדינה, ממילא נמנעה ממנו האפשרות לפגוש אותם.

19. מעבר לאמור, משמעות קבלת טענת הנאשם היא שכל אימת שאדם יחשוש כי הוא עתיד להיעצר על ידי רשות מוסמכת, יוכל לעשות דין לעצמו, לבצע עבירות פליליות ולהימלט מהארץ מתוך ידיעה שכאשר ישוב לא יועמד לדין או יזכה להקלה בעונשו. טענה זו חותרת תחת שיטת המשפט והוראות החוק הנוהגות במדינת ישראל, אינה עומדת בתנאי הגנת הצורך, ומוטב היה לולא נטענה משנטענה, בפרט כאשר היא מועלית כאשר הנאשם מיוצג על ידי הסנגוריה הציבורית, גוף ממלכתי, בשר מבשרה של מערכת המשפט. מאותו נימוק יש לדחות את טענתו המשלימה של הנאשם לפיה מעשיו, שכללו את זיוף הדרכון והתחזות לאדם אחר, היו "מידתיים בנסיבות העניין".

20. נוכח כל האמור, מצאתי לדחות טענות ההגנה מראשיתן ועד סופן, ואני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ב, 24 ינואר 2022, במעמד הצדדים.